

en fornøftig Begrænsning af Løbet mellem Havnen og Landet, at Strømmens Hastighed ikke bliver mindre, men snarere større, er det dermed givet, at man vil sikre sig imod, at det omhandlede Stykke Løb sander til.

Ministeren kom derefter ind paa at omtale Størrelsen og Nyttevirkningen af de to Havne, henholdsvis Øhavnen og den landfaste Havn. Der er jeg i al Almindelighed selvfølgelig ganske enig med den ærede Minister i, at naar det lader sig gøre uden Fare for en eller anden Ulykke, er en landfast Havn af den almindelig kendte Type bekvemmere saavel at anlægge som at benytte. Jeg er, enig med den højtærede Minister i, at overalt, hvor man med rimelig Udsigt til, at det vil lykkes, kan anlægge en Havn landfast, bør man gøre det. Spørgsmaalet er kun om, hvornaar og paa hvilke Steder man har en saadan Udsigt til Tilsanding, at det ikke længere bliver forsvarligt at bygge en landfast Havn. Der gaar man til en Øhavn. Det er maaske ikke den højtærede Minister ganske ubekendt, at der i den sidste Snes Aar i den tekniske Verden har været ført mangfoldige Kampe om dette Spørgsmaal, Kampe, som egentlig have været noget ulige, idet Forkæmperen for Øhavnsprincippet her i vort Land, hvor vi vistnok paa det Punkt ere noget længere fremme end i andre Lande, i alt væsentligt har været en eneste Mand. Han har maattet tage Kampen op mod den tilvante Anskuelse, at den officielle Teknik er den eneste saliggørende og den eneste, der har noget virkeligt Kendskab til Forholdene. Han har kort sagt staaet temmelig alene. Jeg vil ikke paastaa, at det just er dette Forhold, der har foranlediget, at jeg har ment at burde støtte ham noget. Men paa den anden Side kan jeg ikke nægte, at jeg ofte har set med Beundring paa den Resoluthed, hvormed han har kæmpet for sin Sag og sine Ideer til Trods for den maaske noget overdrevne Autoritetstro, som vi her i Landet have, og som vi paa mange Punkter maa se at bevare, men som ogsaa kan overdrives. Jeg vil i saa Henseende sige, at jeg har i mit ikke korte Forretningstilv af og til set, at navnlig vore Vandbygningsteknikere ikke have været aldeles ufejlbare, og skal i saa Henseende henvise til et Faktum, som spiller en stor Rolle i den Forhandling, vi have her om Høfdebygningen. Det er en Kendsgerning, at vore Vandbygningsteknikere have været henimod 30 Aar om at lære, hvorledes man ikke skulde konstruere Høfder.

Det er ikke nogen Ros for Vandbygningsvæsenets Mænd, at de Aar efter Aar, uagtet de saa, at Høfdebygningen med den Konstruktion, de benyttede, var forfejlet, stadig have, naar de indsendte her til Rigsdagen den aarlige Beretning om Høfdernes Tilstand, maattet sige det samme: Pælene ere knækkede, de ere svømmede op, Fylden er væltet ud, og Blokkene til Dels opløst. Det er ikke til særlig Ros for Vandbygningsvæsenets Teknikere, at de først fik Øjet rigtigt op for den umulige Blanding, de benyttede til Betonblokkene, da man her fra Folketinget aabnede Øjnene paa dem i saa Henseende. Det er heller ikke til Ære for dem, at det var nødvendigt herfra Gang paa Gang at paavise det urimelige i at basere den Slags Bygningsværker paa noget klejnt Fyrretømmer. Det varede som bekendt henimod 30 Aar under Forhold, hvor Vandbygningsvæsenet benyttede 6—7 Mill. Kr. til at bygge Høfder, inden man fandt ud af, at der var en anden Konstruktion, som var ulige heldigere, nemlig den, som nu i de senere Aar er anvendt paa den nordre Limfjordstange. Om Ansvaret derfor ligger det ene eller det andet Sted, skal jeg ikke indlade mig paa at undersøge. Jeg kunde tænke mig, men det er muligt, at jeg tager fejl, at den bedre Tilstand og den bedre Forstaaelse af dette Forhold i væsentlig Grad maa tilskrives den Mand, der nu i nogle Aar har været sat i Spidsen for Høfdebygningen ovre paa Jyllands Vestkyst.

Den højtærede Minister omtalte, at naar man fra Ingeniør Zahrtmanns Side, som er Forslagsstiller til Øhavnen, angiver, at denne Havn var beregnet paa at rumme 300 Kuttere, medens den landfaste Havn kun er beregnet paa at rumme 175, var Forholdet dette, at det var kun rent foreløbigt, at den landfaste Havn var begrænset til at rumme et saadant Antal Kuttere, den kunde nogenlunde let udvides til at rumme mange flere end 175. Ja, det er naturligvis rigtigt. Der er ingen Tvivl om den Ting, det kan naturligvis gøres ved en landfast Havn, men det er lige saa selvfølgelig, at denne yderligere Uddybning af Havnen og Forandring af Anlægget koster Penge. Og de Penge ligge ikke i den Bevilling, som den højtærede Minister nu har forlangt. De maa skaffes til Veje senere.

Endnu har jeg nogle Bemærkninger at gøre til nogle af de Medlemmer, der have haft Ordet, siden jeg havde det sidst. Jeg vil først sige et Par Ord til det ærede